

Karácsonykor azonban hiába írtam be a keresőbe a szingli, meg a nyaralás szavakat. Egyetlen elfogadható találatom sem volt. Ahogy mentem sorba, viszont egészen érdekesnek tűnt a harmadik lehetőség: „Kattints – kezdődhet a szerelem!” Egyértelmű volt, hogy egy társkereső oldalra bukkantam. Na, testvéreim, ez volt az a pillanat, amikor LeiLa Andersson egy vadnyugati marhagulyás és egy fáradt kisfiú társaságában elindult, hogy szerencsét próbáljon az internetes partnerkeresés sivatagjában.

Az első randi

Hát jó. Kivételesen akkor legyünk egészen őszinték magunkhoz. Elképzelhető, hogy már elmúlt az az idő, amikor ha nem is az összes, de igencsak szép számú csinos csajt megkaphattam. Azon a helyen, ahol egykoron nagy gonddal kigyúrt testemen a hasizom hat szemrevaló dombocskája domborodott, mostanra már egy visszataszító duzzanat alakult ki. Borotválkozás után rosszkedvűen bámultam magamat a fürdőszoba tükreben. A mellizmomnak is nyoma veszett. A két acélkemény tárcsa helyére apró kis párnácskák kerültek, amelyeknek már csupán csekély erőfeszítést kell megtenniük annak érdekében, hogy kényelmesen kitölthessék az A-kosaras melltartót. A karom még egészen tisztességesnek látszik, azonban amikor a bal kezemmel habozva megszorítom a jobb karom izmait, akkor nyilvánvalóvá válik, a keserű igazság: a bicepszem és a tricepszem már régen lelépett. A fürdőszobamérleg képmutató módon úgy tesz, mintha semmi baj sem lenne. Figyelembe véve, hogy 1,98 méter magas vagyok, így a 98 kilós testsúlyom az első pillanatban még nem is tűnik túl soknak, ám egykori élsportolóként nagyon is tisztában

vagyok a kegyetlen valósággal. Nem csupán nyolc kilóval haladtam meg a versenysúlyomat, ám figyelembe véve a gyáva módon elszökött izomtömeget, kénytelen vagyok abból kiindulni, hogy lazán tizenkét kilónyi felesleges zsírt cipelek magammal.

– Hát ez a nagy helyzet, öreg! – vontam le a végső következtetést a tükörképem előtt, és savanyú pillantást vettem az előttem tátongó, feneketlennek tűnő mélységre. Tíz év házasság, megszámlálhatatlanul sok tizenkét órás munkanap, és a Laura iránt érzett reménytelen, csődöt mondott szerelmem után szingli lett belőlem. Fogalmam sincs, hogy mit is kellene tennem. Áttekintve azt, hogy mi várhat rám a jövőben, csupán egyetlen dolog tűnt biztosnak. Az, hogy valószínűleg halálom napjáig gyerektartást kell majd fizetnem.

– Ne nyavalyogj! – förmedt rám a Cowboy. – Ma este már randizni fogsz!

A téli szabadság hosszú, magányos hetét azzal töltöttem, hogy két digitális húspiac útvesztőiben tévelyegjek. Csupán szilveszterkor engedélyeztem kimaradást magamnak. Az egyik barátomnál szervezett partiról azonban kiderült, hogy csakis házaspárokat hívtak meg rá. A gyerekek fent aludtak a tetőtérben, miközben a falkába verődő nők megpróbálták rájönni, hogy már megint mit követett el ez a személtáda LeiLa? Mi kényszeríthette szegény Elkét arra, hogy egyik pillanatról a másikra elhagyja?

Fél tizenkettőkor elemeltem egy üveg vörösbort, és a kétségbeejtő összejövételről megszökve elindultam hazafelé a mély hóban. Az újesztendő az utcán ért, miközben megpróbáltam életben maradni a zabolátlan petárdák és a tűzijáték rossz társaságba keveredett rakétái között. Éjfél után húsz perccel már újra a számítógép előtt ültem, és szingli bigék fényképét bámultam.

Karácsony óta digitális zöldfülűként céltalanul bolyongtam az áttekinthetetlen, különös világban. Figyeljetek, gyerekek! Fogadjátok ám meg a tanácsot! Mielőtt a nyomdokaimban elindulva

fejest ugranátok az internetes társkeresésbe, először kérjétek olyan valaki segítségét, aki jól ismeri az ilyesmit! Maréknyi, alapvető tudással felvértezve nem csupán azt kerülhetitek el, hogy a dühtől felrobbanjon a fejetek, de még azt is megússzátok, hogy a számítógépetek vagy a laptopotok elkerülhetetlennek tűnő módon járulékos károkat szenvedjen.

Több napba is beletellett, mire rájöttem arra, hogy az internetes húsipiacokon látható, csinos, női profilok hatvan százaléka mögött olyan tökfilkók lapulnak, akik vagy az e-mail címemet, vagy a banki adataimat akarják megtudni, esetleg azt szeretnék, hogy megnézzem a kurvákat kínáló oldalukat. A magán e-mail postaládám nem is élte túl a megpróbáltatást. Miután néhány, igencsak csinos csajszinak megadtam az elektronikus címeimet, a postafiókom napról napra megtelt ribancok hirdetéseivel, Viagra-reklámmal, vagy az olyan célratörően megfogalmazott ajánlatokkal, melyek azt ígérték, hogy azonnal megnövelhetem a farkam méretét. A rám zúduló szemétből csupán néha bukkantak elő az olyan ígéretes nevekről elküldött levelek, mint amilyen a „natasha21” vagy a „Sweet-swetlana_19” volt. A mellékelt, fa szállításra alkalmas fényképeken szereplő hölgyeket házasságkötés céljából, kétezer dollár átutalása után azonnal magamhoz rendelhettem volna.

Amikor azonban szerettem volna az egyik csajt alaposabban is megnézni magamnak, egyből vírusos lett a számítógépem. Kénytelen voltam újraformázni a merevlemezemet, és utána rákerestem arra, hogy mit illik tudni a nagy Oroszországból rendelhető importfeleségekről. Egy közéleti hetilap elkésztő dolgokról számolt be. Megtudtam, hogy egy pasi több hónap leforgása alatt összesen tízezer dollárt költött anélkül, hogy akár csak egyetlenegy orosz kurvát is puszkavégre kaphatott volna.

– Micsoda seggfej! – gondoltam. – Hát még nálam is sötétebb.

Ezzel egyidejűleg azonban nyilvánvalóvá vált számomra, hogy ebben a pillanatban még a legnagyobb jóindulattal is csupán sze-

rencsétlen flótásnak tekinthetném magamat. Csak hát mindig is elképesztően kíváncsi fickó voltam, és mégis mi a fenét tehetne az ember fia, ha a képernyőn vad táncot lejtene a legcsinosabb, félmeztelen macák, és a levelük szövegében ráadásul még arra is felhívják a figyelmemet, hogy a csatolt fényképeket átnézzem még nagyobb gyönyörűség vár rám.

Az elárasztott postaládámat úgy hagytam sorsára, mintha egy süllyedő hajó lett volna. Egy másik szolgáltatónál kerestem menedéket.

Eltelkintve ezektől, a kezdőkre annyira jellemző hibáktól, kénytelen voltam még valamit megállapítani: az internetes társkeresés kutyamód nehéz dolog! Mielőtt a szép hölgyek vonakodva tudomást vettek volna félnk felhívásaimról, legalább hat alkalommal kellett átalakítanom a profilomat. Most már bárki elolvashatja egy művelt és felettebb sikeres férfiember szerényen ironikus és tartózkodóan tréfás, egyben pedig sármos bemutatkozását. A szinglik versenyében ezzel a profillal alighanem díjak tucatjait zsebelhetném be. Ami nem véletlen! Mégiscsak tanult szakmám a reklámkészítés!

A csatolandó fénykép kiválasztása különösen kemény diónak bizonyult. Miután az egyik nagy társkereső oldal katalógusát átlapozva egyből felfedeztem nem kevesebb mint két csajt az ügynökségünk képeit feldolgozó grafikai osztályról, máris tudtam, hogy a titkolózás köpenyébe kell burkolóznom, ha nem akarom, hogy rajtam röhhöjjen az összes munkatársam.

Először napszemüveggel próbálkoztam. Az ormótlan darab azonban eltakarta a szemem melletti huncut ráncocskákat, és a képről mintha csupán egy túlságosan is magas homlokú, beképzelt seggfej nézett volna vissza rám. Az oldalról vagy ferdén, hátulról készített fényképek semmit sem értek. Ormótlan viking ormányomat már három méter távolságból is fel lehetett ismerni. Ezenkívül pedig egyszerűn nem is tudtam volna elképzelni azt, hogy ebből a kifacsart perspektívából megörökítve különöseb-

ben vonzónak tűnhettem volna a nők szemében. Komoly kísérletezésbe kezdtem a fürdőszobai tükör előtt. Egy sámlira felállva úgy helyezkedtem el, hogy a tükör felső része közvetlenül a szemöldököm fölött levágja a fejem legtetetjét, és a magasba emelt mobiltelefon eltakarja az orromat és az arcom jelentős részét. A huncut ráncocskák nagyon is jól látszottak. Nekiugrottam Photoshoppal a képnek, és utána már valósággal sugárzott a szemem. Olyan szint választottam, ahogy a Balti-tenger mélykék vize is ragyog, amikor a sziklaszirtek között átjárja a nap fényje. A képet bámulva merengeni kezdtem. Vajon kire emlékeztet ez a megdöbbenően vonzó alak? Nem jöttem rá, viszont erősen reméltem, hogy újdonsült külsőmmel a régi idők egyik hollywoodi sztárjára hasonlítok.

Ennyi már csak elég lesz!

Persze, nem számítottam a társkereső oldal éber adminisztrátorára. A fickó azzal vádolt meg, hogy a képet az internetről nyúltam le. Nem volt hajlandó beélesíteni a profilomat, hanem azt írta, hogy mindenkinek önmagát kell adnia, ha ezen a játszóteren fel akar ülni a libikókára. Meglehetősen ingerült válaszómban felhívtam a figyelmét arra, hogy inkább az oroszországi ribancok levélszeméjtjével törődjön. Felfortyanásom ahhoz vezetett, hogy törölték a profilomat, mielőtt arra egyetlen, valódi nő is rácuppanhatott volna.

Így hát továbbálltam néhány házzal. Nézze meg az ember! A következő társkereső oldalon gond nélkül feltölthettem a fényképeimet, és azonnal fejest ugorhattam a medencébe. Nem fukarkodtam magammal, hanem a felgyülemelő sármomat jó minőségű locsolókannaként széles ívben rázúdítottam mindazokra a 25–30 éves, csinos lányokra és asszonyokra, akik ötven kilométeres távolságon belül laktak. Felettébb tetszett az ügyes kis keresőgép. Még azt is beállíthattam rajta, hogy magas vagy alacsony, szőke vagy barna, főiskolai végzettségű vagy éppen gyerektelen nőket akarok megdugni. Mivel azonban született demokrata vagyok,

ezért tartózkodtam bármilyen fajta kirekesztéstől. Nehogy már bárkit is megkülönböztetés érjen a hajszíne miatt, ha az illető csinos, és feltétlenül az ágyamba akar bújni.

Az első új ismerősömet Christianénak hívták. Az egykori fotómodell csupán 29 éves volt. Az elvált, szőke nő rohadt jól nézett ki. Volt egy kisfia, ami amúgy egészen jól passzolt az én két gyerekemhez. Christiane nagyjából 72 órája egészen mulatságos leveleket küldözgetett. Vettem egy doboz óvszert, lefoglaltattam a mozijegyet, ezenfelül pedig gondoskodtam arról, hogy Hamburg egyik méregdrága éttermében asztal várjon minket. Ezen a helyen csupán akkor szoktam étkezni, ha a cég fizeti a számlát. Mielőtt azonban elkezdődött volna az esti program, bemelegítésül egy kedves kis bárban találkoztunk.

Azt mondjuk nem tudtam, hogy mit is vegyek fel.

Öltönyt?

Valamilyen lezser, de márkás öltözéket, amelyik az értő szemnek egyből elárulja, hogy kikapcsolódásra váró, nagyvilági alakkal van dolga?

Vagy inkább farmert és edzőcipőt?

Egészen egyszerűen nem tudtam, hogy mi volna a helyes ebben a helyzetben. Ez rohadtul nagy hátrány ezen a nagyon is különös, internetes, kommunikációs fórumon. Hiszen egy fényképpel levelezek! Esélyem sem volt arra, hogy meghalljam új ismerősöm hangját, beszívjam a parfümjé illatát, vagy csodálatától eltelve bámuljam, ahogy ráharap az alsó ajkára, vagy amint hátrasímítja szőke fürtjeit. Ehelyett különös áhítattal bámultam a képernyő aprócska fénypontjait, és megpróbáltam bebeszélni magamnak, hogy egy hús-vér nővel flörtölök.

Ugy döntöttem, hogy farmert és bőrdzsekit veszek fel. Az a méregdrága halvendéglő már önmagában is lenyűgözi a csajt.